

СИНТЕЗОВАНИЙ ТЕКСТ

БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИКОНАННЯ ЗАХОДІВ, ЯКІ СТОСУЮТЬСЯ УГОД ПРО ОПОДАТКУВАННЯ, З МЕТОЮ ПРОТИДІЇ РОЗМИВАННЮ БАЗИ ОПОДАТКУВАННЯ ТА ВИВЕДЕННЮ ПРИБУТКУ З-ПІД ОПОДАТКУВАННЯ

ТА

КОНВЕНЦІЇ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ КОРОЛІВСТВА ДАНІЇ ПРО УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО

(зі змінами, внесеними Протоколом про внесення змін до Конвенції між Урядом України і Урядом Королівства Данії про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно)

Загальне застереження до синтезованого тексту

У цьому документі представлений синтезований текст щодо застосування Конвенції між Урядом України і Урядом Королівства Данії про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на доходи і майно, підписаної 05 березня 1996 року, зі змінами, внесеними Протоколом, підписаним 02 лютого 2021 року (далі – Конвенція), з урахуванням змін, внесених відповідно до Багатосторонньої Конвенції про виконання заходів, які стосуються угод про оподаткування, з метою протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування, підписаної Україною 23 липня 2018 року та Королівством Данія 07 червня 2017 року (далі – Багатостороння Конвенція).

Документ підготовлений на основі позиції України в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиції Королівства Данія в рамках Багатосторонньої Конвенції, наданої Депозитарію після ратифікації 30 вересня 2019 року. Ці позиції в рамках Багатосторонньої Конвенції підлягають зміні, передбаченим у Багатосторонній Конвенції. Зміни, внесені до позицій в рамках Багатосторонньої Конвенції, можуть змінити вплив Багатосторонньої Конвенції на цю Конвенцію.

Єдиною метою цього документа є полегшення розуміння застосування Багатосторонньої Конвенції до Конвенції, і він не є джерелом права. Автентичні юридичні тексти Конвенції та Багатосторонньої Конвенції мають переважну силу і залишаються юридичними текстами, що підлягають застосуванню.

Положення Багатосторонньої Конвенції, які застосовуються до положень Конвенції, зазначені в таблицях по тексту цього документа в контексті відповідних положень Конвенції. Таблиці, що містять положення Багатосторонньої Конвенції, загалом були вставлені відповідно до порядку положень Модельної податкової конвенції ОЕСР в редакції 2017 року.

Зміни до тексту положень Багатосторонньої Конвенції були внесені для забезпечення відповідності термінології, що використовується в Багатосторонній Конвенції, та термінології, що використовується в Конвенції (термін «Угода про оподаткування, на яку поширюється дія цієї Конвенції» змінено на «Конвенція», а «Договірні юрисдикції» – на «Договірні держави») з метою полегшення розуміння положень Багатосторонньої Конвенції. Аналогічно було внесено зміни до частин положень Багатосторонньої Конвенції, які описують чинні положення Конвенції: описові формулювання були замінені юридичними посиланнями на існуючі положення для полегшення читання.

У всіх випадках посилання на положення Конвенції чи на Конвенцію слід розуміти як посилання на Конвенцію з урахуванням змін відповідно до положень Багатосторонньої

Конвенції за умови, що такі положення Багатосторонньої Конвенції набрали чинності.

Посилання:

Автентичний юридичний текст Багатосторонньої Конвенції та Конвенції можна знайти за посиланнями:

Багатостороння Конвенція:

<https://www.oecd.org/tax/treaties/multilateral-convention-to-implement-tax-treaty-related-measures-to-prevent-BEPS.pdf>

Конвенція, опублікована Україною:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208_669/ed20210202#Text

Конвенція, опублікована Королівством Данія:

<https://skm.dk/love/internationalt/dobbeltbeskatningsoverenskomster/ukraine>

Протокол про внесення змін до Конвенції в Україні:

https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/208_001-21#Text

Протокол про внесення змін до Конвенції у Королівстві Данія:

<https://www.retsinformation.dk/eli/ltc/2022/12>

Позиція України в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 08 серпня 2019 року, та позиція Королівства Данія в рамках Багатосторонньої Конвенції, яка надана Депозитарію після ратифікації 30 вересня 2019 року, знаходяться на сайті Депозитарію Багатосторонньої Конвенції (ОЕСР): <http://www.oecd.org/tax/treaties/beps-mli-signatories-and-parties.pdf>.

Набрання положеннями Багатосторонньої Конвенції чинності:

Положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до цієї Конвенції, не набирають чинності в ті самі дати, що і початкові положення Конвенції. Кожне з положень Багатосторонньої Конвенції може набрати чинності в різні дати залежно від видів податків (податки, утримані у джерела, чи інші податки, що стягуються) та рішень, прийнятих Україною та Королівством Данія в їхніх позиціях в рамках Багатосторонньої Конвенції.

Дати передачі на зберігання ратифікаційних грамот: 08 серпня 2019 року для України та 30 вересня 2019 року для Королівства Данія.

Набрання Багатосторонньою Конвенцією чинності: 01 грудня 2019 року для України та 01 січня 2020 року для Королівства Данія.

Якщо інше не зазначено деінде в цьому документі, положення Багатосторонньої Конвенції, що застосовуються до Конвенції, набирають чинності:

В Україні:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2020 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 01 липня або після 01 липня 2020 року;

У Королівстві Данія:

- стосовно податків, утриманих у джерела, на суми, сплачені або зараховані нерезидентам, якщо подія, що спричиняє такі податки, відбувається 01 січня або після 01 січня 2020 року; та

- стосовно всіх інших податків, для податків, що стягуються Договірною Державою у податкових періодах, які починаються з 01 липня або після 01 липня 2021 року.

**КОНВЕНЦІЯ МІЖ УРЯДОМ УКРАЇНИ І УРЯДОМ КОРОЛІВСТВА ДАНІЇ ПРО
УНИКНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ПОДАТКОВИХ УХИЛЕНЬ СТОСОВНО ПОДАТКІВ НА ДОХОДИ І МАЙНО**

Уряд України і Уряд Королівства Данії,

[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції] [бажаючи—ужласти Конвенцію про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи і майно]

Пункт 1 статті 6 Багатосторонньої Конвенції, що стосується наміру усунути подвійне оподаткування, замінює текст преамбули Конвенції:

**СТАТТЯ 6 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – МЕТА УГОДИ ПРО
ОПОДАТКУВАННЯ, НА ЯКУ ПОШИРЮЄТЬСЯ ДІЯ ЦЬОЇ КОНВЕНЦІЇ**

Маючи намір усунути подвійне оподаткування стосовно податків, на які поширюється дія [цієї Конвенції], без створення можливостей для повного звільнення від оподаткування або зменшення оподаткування шляхом податкового ухилення або уникнення (у тому числі, шляхом неправомірного використання угод з метою отримання пільг, передбачених [Конвенцією], задля отримання непрямой вигоди резидентами третіх юрисдикцій),

та підтверджуючи своє прагнення до розвитку і поглиблення взаємних економічних стосунків, домовились про таке:

**Стаття 1
ОСОБИ, ДО ЯКИХ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ**

Ця Конвенція застосовується до осіб, які є резидентами однієї або обох Договірних Держав.

**Стаття 2
ПОДАТКИ, НА ЯКІ ПОШИРЮЄТЬСЯ КОНВЕНЦІЯ**

1. Дія цієї Конвенції поширюється на податки на доходи, що стягуються від імені Договірної Держави або її політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади, незалежно від способу їхнього стягнення.

2. Податками на доходи вважаються всі податки, що справляються із загальної суми доходу або з елементів доходу, у тому числі податки на доходи від відчуження рухомого чи нерухомого майна, податки на загальну суму заробітної плати або платні, сплачуваних підприємствами, а також податки на приріст капіталу.

3. Податками, на які поширюється дія цієї Конвенції, зокрема є:

a) в Україні:

- (i) податок на доходи фізичних осіб; і
- (ii) податок на прибуток підприємств;

(далі - український податок);

b) у Данії:

- (i) державний прибутковий податок (indkomstskatten til staten);
- (ii) муніципальний прибутковий податок (den kommunale indkomstskat).

(далі - данський податок).

Пункти перший, другий та третій статті 2 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

4. Ця Конвенція поширюється також на будь-які ідентичні або подібні по суті податки, які стягуються однією з Договірних Держав після дати підписання цієї Конвенції в доповнення або замість існуючих податків цієї Договірної Держави. Компетентні органи Договірних Держав повідомляють один одного про будь-які істотні зміни, що відбуваються в їх законодавствах щодо оподаткування.

5. Положення цієї Конвенції, за винятком положень статті 28, не поширюються на штрафи і пеню, сплачені за порушення податкового законодавства Договірних Держав.

Стаття 3 ЗАГАЛЬНІ ВИЗНАЧЕННЯ

1. У розумінні цієї Конвенції, якщо із контексту не випливає інше:

а) термін "Україна" означає територію України, її континентальний шельф і її виключну (морську) економічну зону, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря України, в межах якої відповідно до міжнародного права та при застосуванні її внутрішнього законодавства Україна виконує юрисдикцію або суверенні права стосовно морського дна, його надр і прилеглих вод та їх природних ресурсів;

б) термін "Данія" означає Королівство Данії, включаючи будь-яку територію за межами територіального моря Данії, яка відповідно до міжнародного права визначається або може бути в подальшому визначена за законами Данії як територія, у межах якої Данія може виконувати суверенні права стосовно дослідження і використання природних ресурсів морського дна або надр і цієї території; термін не включає у себе острови Фароу і Гренландію;

с) термін "громадянин" означає:

(і) усіх фізичних осіб, що одержують громадянство Договірної Держави;

(ii) усіх юридичних осіб, партнерства і асоціації, що одержують свій статус як такий за чинним законодавством Договірної Держави;

д) терміни "Договірна Держава" і "друга Договірна Держава" означають Україну або Данію залежно від контексту;

е) термін "особа" включає фізичну особу, компанію і будь-яке інше об'єднання осіб;

ф) термін "компанія" означає будь-яке корпоративне об'єднання або будь-яку організацію, що розглядається як корпоративне об'єднання для цілей оподаткування;

г) терміни "підприємство Договірної Держави" та "підприємство другої Договірної Держави" означають відповідно підприємство, що керується резидентом Договірної Держави, та підприємство, що керується резидентом другої Договірної Держави;

h) термін "міжнародне перевезення" означає будь-яке перевезення морським або повітряним судном, що експлуатується підприємством Договірної Держави, крім випадків, коли морське або повітряне судно експлуатується виключно між пунктами в другій Договірній Державі;

- i) термін "компетентний орган" означає в Україні - Міністерство фінансів України або його повноважного представника; у Данії - Міністра оподаткування або його повноважного представника;
- j) термін «пенсійний фонд» Держави означає юридичну особу або утворення без статусу юридичної особи, створену в Договірній Державі, яка розглядається як окрема особа відповідно до податкового законодавства цієї Держави та:
 - (i) яка створена та функціонує виключно для управління або надання пенсійних виплат або подібних виплат фізичним особам і яка регулюється як така цією Державою або одним з її політико-адміністративних підрозділів; або
 - (ii) яка створена та функціонує виключно або майже виключно для інвестування коштів на користь юридичної особи або утворень без статусу юридичної особи, зазначених у підпункті (i).

*Пункти першої статті 3 доповнено підпунктом
j) відповідно до [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)*

2. При застосуванні цієї Конвенції Договірною Державою будь-який термін, не визначений у ній, матиме те значення, якщо із контексту не впливає інше, яке він має згідно із законодавством цієї Держави стосовно податків, на які поширюється Конвенція.

Стаття 4 РЕЗИДЕНТ

1. Для цілей цієї Конвенції термін «резидент Договірної Держави» означає будь-яку особу, яка відповідно до законодавства цієї Держави підлягає оподаткуванню в ній на підставі місця проживання, постійного місця перебування, місця управління, місця реєстрації або будь-якого іншого аналогічного критерію, а також включає цю Державу і будь-який її політико-адміністративний підрозділ чи місцевий орган влади. Цей термін, однак, не включає будь-яку особу, яка підлягає оподаткуванню в цій Державі лише стосовно доходів із джерел у цій Державі.

Пункти першої статті 4 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

2. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 цієї статті фізична особа є резидентом обох Договірних Держав, її статус визначається таким чином:

- a) вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона має постійне житло; якщо вона має постійне житло в обох Договірних Державах, вона вважається резидентом тієї Держави, в якій вона має більш тісні особисті й економічні зв'язки (центр життєвих інтересів);
- b) якщо Договірна Держава, в якій вона має центр життєвих інтересів, не може бути визначена або коли вона не має постійного житла в жодній з Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, де вона звичайно проживає;
- c) якщо вона звичайно проживає в обох Договірних Державах або коли вона звичайно не проживає в жодній з них, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, громадянином якої вона є;
- d) якщо вона є громадянином обох Договірних Держав або якщо вона не є громадянином жодної з них, то компетентні органи Договірних Держав вирішують це питання за взаємною згодою.

3. У разі, коли відповідно до положень пункту 1 особа, що не є фізичною особою, є резидентом обох Договірних Держав, вона вважається резидентом тієї Договірної Держави, в якій розміщено її фактичний керівний орган.

Стаття 5 ПОСТІЙНЕ ПРЕДСТАВНИЦТВО

1. Для цілей цієї Конвенції термін "постійне представництво" означає постійне місце комерційної діяльності, через яке повністю або частково здійснюється комерційна діяльність підприємства.
2. Термін "постійне представництво" включає зокрема:
 - a) місце управління;
 - b) відділення;
 - c) контору;
 - d) фабрику;
 - e) майстерню;
 - f) шахту, нафтову або газову свердловину, кар'єр або будь-яке інше місце видобутку природних ресурсів;
 - g) склад або будь-які приміщення, що використовуються як торговельна точка.
3. Будівельний майданчик або монтажний, або складальний об'єкт створює постійне представництво тільки у разі, коли він існує більше 12 місяців.

Пункт 1 статті 14 Багатосторонньої Конвенції застосовується та замінює положення цієї Конвенції:

СТАТТЯ 14 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – РОЗДІЛЕННЯ КОНТРАКТІВ

З єдиною метою визначення того, чи було перевищено період, зазначений у [пункті 3 статті 5 цієї Конвенції],

a) якщо підприємство [Договірної Держави] здійснює діяльність в іншій [Договірній Державі] у місці, яке є будівельним об'єктом, проектом будівництва, проектом інсталяції або іншим конкретним проектом, зазначеним у [пункті 3 статті 5 Конвенції], і ця діяльність здійснюється протягом одного або декількох періодів, які в сукупності перевищують 30 днів, не перевищуючи періоду, зазначеного у [пункті 3 статті 5 Конвенції]; і

b) якщо пов'язані види діяльності здійснюються в цій іншій [Договірній Державі] на тому самому будівельному об'єкті, проекті будівництва або інсталяції або в іншому місці, визначеному у [пункті 3 статті 5 Конвенції], протягом різних періодів, кожен з яких перевищує 30 днів, одним або декількома підприємствами, що тісно пов'язані з першим підприємством,

ці різні періоди додаються до сукупного періоду часу, протягом якого перше підприємство здійснює діяльність на цьому будівельному об'єкті, проекті будівництва або інсталяції або в іншому місці, вказаному у [пункті 3 статті 5 Конвенції].

4. **[ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції]** [Незалежно від попередніх положень цієї статті термін "постійне представництво" не розглядається як такий, що включає:

- a) — використання споруд виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки товарів або виробів, що належать підприємству;
- b) — утримання запасу товарів чи виробів, що належать підприємству, виключно з метою зберігання, демонстрації або поставки;
- c) — утримання запасу товарів або виробів, що належать підприємству, виключно з метою переробки іншим підприємством; утримання постійного місця діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або для збирання інформації для підприємства;
- d) — утримання постійного місця комерційної діяльності виключно з метою закупівлі товарів чи виробів або збирання інформації для підприємства;
- f) — утримання постійного місця комерційної діяльності виключно з метою будь-якої комбінації видів діяльності, згаданих у підпунктах від a) до e), за умови, що сукупна діяльність постійного місця комерційної діяльності, що є результатом такої комбінації, носить допоміжний або підготовчий характер.]

Пункт 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 4 статті 5 Конвенції:

**СТАТТЯ 13 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ
СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ВИКЛЮЧЕНЬ,
ПЕРЕДБАЧЕНИХ ДЛЯ ОКРЕМИХ ВИДІВ ДІЯЛЬНОСТІ
(Варіант А)**

Незалежно від положень [статті 5 Конвенції], термін «постійне представництво» вважається таким, що не охоплює:

- a) види діяльності, безпосередньо вказані в [пункті 4 статті 5 Конвенції], як види діяльності, які вважаються такими, що не засновують постійне представництво, незалежно від того, чи таке виключення зі статусу постійного представництва залежить від підготовчого або допоміжного характеру діяльності, чи ні;
- b) підтримання постійного місця ведення діяльності, виключно з метою продовження для підприємства будь-якого виду діяльності, не зазначеного у підпункті a);
- c) підтримання постійного місця ведення діяльності, виключно для поєднання видів діяльності, зазначених у підпунктах a) і b);

за умови, що така діяльність, або, у випадку, коли застосовується підпункт c), загальна діяльність постійного офісу має підготовчий або допоміжний характер.

Пункт 4 статті 13 Багатосторонньої Конвенції застосовується до пункту 4 статті 5 цієї Конвенції зі змінами, внесеними пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції:

[Стаття 5 Конвенції, зі змінами, внесеними пунктом 2 статті 13 Багатосторонньої Конвенції], не застосовується до постійного місця ведення діяльності, яке використовується або підтримується підприємством, якщо це підприємство або підприємство, що тісно пов'язане з ним, здійснює комерційну діяльність у цьому самому місці або в іншому місці цієї [Договірної Державі] і:

- a) це місце або інше місце засновує постійне представництво для даного підприємства або підприємства, яке тісно з ним пов'язане, згідно із положеннями [статті 5 Конвенції]; або

b) загальна діяльність, що є результатом поєднання видів діяльності, які здійснюються двома підприємствами в одному й тому самому місці, або одним і тим самим підприємством чи підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, не має підготовчого або допоміжного характеру,

за умови, що комерційна діяльність, здійснювана цими двома підприємства на одному і тому самому місці, або одним і тим самим підприємством або підприємствами, тісно пов'язаними між собою, у двох місцях, являє собою взаємопов'язані функції, які є частиною цілісної ділової операції.

5. **[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції]** [Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, якщо особа, інша, ніж агент з незалежним статусом, до якого застосовується пункт 6 цієї статті, діє від імені підприємства і має і постійно використовує в Договірній Державі повноваження укладати контракти від імені підприємства, утримує запас товарів або виробів, що належать підприємству, з якого регулярно здійснюється продаж таких товарів і виробів від імені підприємства, це підприємство буде розглядатись як таке, що має постійне представництво у цій Державі стосовно будь-якої діяльності, яку ця особа здійснює для підприємства, якщо тільки діяльність такої особи не обмежена тією, яка згадана в пункті 4 цієї статті, яка, якщо і здійснюється через постійне місце комерційної діяльності, не робить з цього постійного місця діяльності постійного представництва відповідно до положень цього пункту.]

Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 5 статті 5 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ

Незважаючи на положення [статті 5 Конвенції], але з урахуванням [пункту 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції], коли особа діє в [Договірній Державі] від імені підприємства і, діє таким чином, систематично укладає контракти або систематично відіграє основну роль, що призводить до укладення контрактів, які регулярно укладаються без внесення підприємством суттєвих змін, і ці контракти:

- a) укладені від імені підприємства; або
- b) стосуються передачі права власності або надання права на використання майна, яким володіє це підприємство або яким це підприємство має право користуватися; або
- c) стосуються надання послуг цим підприємством,

це підприємство вважається таким, що має постійне представництво в цій [Договірній Державі] по відношенню до будь-яких видів діяльності, які ця особа здійснює для підприємства, за винятком тих випадків, коли такі види діяльності здійснювалися підприємством через постійне місце ведення діяльності цього підприємства, розташоване в цій [Договірній Державі], не будуть призводити до того, що постійне місце ведення діяльності буде вважатися постійним представництвом згідно з визначенням постійного представництва, що міститься в [статті 5 Конвенції].

6. **[ЗАМІНЕНО пунктом 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції]** [Вважається, що підприємство не розглядається як таке, що має постійне представництво в Договірній Державі лише на тій підставі, що воно здійснює комерційну діяльність у цій Державі через брокера,

комісіонера або будь-якого іншого агента з незалежним статусом за умови, що такі особи діють в межах своєї звичайної діяльності.]

Пункт 2 статті 12 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 6 статті 5 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 12 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ШТУЧНЕ УНИКНЕННЯ СТАТУСУ ПОСТІЙНОГО ПРЕДСТАВНИЦТВА ШЛЯХОМ ДОГОВОРІВ КОМІСІЙ ТА ПОДІБНИХ СТРАТЕГІЙ

[*Пункт 1 статті 12 Багатосторонньої Конвенції*] не застосовується, якщо особа, яка діє в [*Договірній Державі*] від імені підприємства іншої [*Договірної Держави*], здійснює комерційну діяльність в першій згаданій [*Договірній Державі*] як незалежний агент і діє для підприємства у рамках своєї звичайної діяльності. Однак, якщо особа діє виключно або майже виключно від імені одного або декількох підприємств, з якими вона тісно пов'язана, ця особа не вважається незалежним агентом у межах значення цього пункту по відношенню до будь-якого такого підприємства.

Пункт 1 статті 15 Багатосторонньої Конвенції застосовується до положень цієї Конвенції:

СТАТТЯ 15 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ВИЗНАЧЕННЯ ОСОБИ, ТІСНО ПОВ'ЯЗАНОЇ З ПІДПРИЄМСТВОМ

Для цілей положень [*статті 5 Конвенції*] особа є тісно пов'язаною з підприємством, якщо, з урахуванням усіх відповідних фактів і обставин, одна з них має контроль над іншою або обидві знаходяться під контролем одних і тих самих осіб або підприємств. У будь-якому випадку особа вважається тісно пов'язаною з підприємством, якщо бенефіціарна частка участі особи в іншій особі безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотків загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії), або якщо бенефіціарна частка участі іншої в особі та в підприємстві безпосередньо або опосередковано складає більш ніж 50 відсотків (або, якщо йдеться про компанію, більш ніж 50 відсотками загальної кількості голосів і вартості акцій компанії або 50 відсотків акціонерного капіталу компанії).

7. Той факт, що компанія, яка є резидентом Договірної Держави, контролює чи контролюється компанією, що є резидентом другої Договірної Держави, або яка здійснює комерційну діяльність у цій другій Договірній Державі (або через постійне представництво або будь-яким іншим чином), сам по собі не перетворює одну з цих компаній у постійне представництво другої компанії.

**Стаття 6
ДОХОДИ ВІД НЕРУХОМОГО МАЙНА**

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від нерухомого майна (включаючи доход від сільського або лісового господарства), яке розташоване в другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Термін "нерухоме майно" має те значення, яке він має у законодавстві Договірної Держави, в якій розташоване це майно. Цей термін повинен у будь-якому випадку включати майно, допоміжне щодо нерухомого майна, худобу і обладнання, використовувані в

сільському і лісовому господарстві, права, до яких застосовуються положення загального права щодо земельної власності, узуфрукт нерухомого майна і права на перемінні або фіксовані платежі, що сплачуються як компенсація за розробку або право на розробку мінеральних запасів, джерел та інших природних ресурсів. Морські і повітряні судна не вважаються нерухомим майном.

3. Положення пункту 1 цієї статті застосовуються також до доходів, одержуваних від прямого використання, здавання в оренду або використання нерухомого майна у будь-якій іншій формі.

4. Положення пунктів 1 і 3 цієї статті застосовуються також до доходів від нерухомого майна підприємств, а також до доходів від нерухомого майна, використовуваного для здійснення незалежних особистих послуг.

Стаття 7

ПРИБУТОК ВІД КОМЕРЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

1. Прибуток підприємства Договірної Держави оподатковується лише у цій Державі, якщо тільки це підприємство не здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво. Якщо підприємство здійснює комерційну діяльність таким чином, то прибуток підприємства оподатковується в другій Державі, але тільки в тій частині, яка стосується цього постійного представництва.

2. З урахуванням положень пункту 3 цієї статті у разі, якщо підприємство Договірної Держави здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване там постійне представництво, то в кожній Договірній Державі цьому постійному представництву зараховується прибуток, який воно могло б одержати, якби було окремим і самостійним підприємством, зайнятим такою ж або аналогічною діяльністю за таких же або аналогічних умов і діяло цілком незалежно від підприємства, постійним представництвом якого воно є.

3. У визначенні прибутку постійного представництва допускається віднімання витрат, понесених для цілей постійного представництва, включаючи раціональний розподіл управлінських і загальних адміністративних витрат, понесених для цілей підприємства в цілому як у Договірній Державі, де розташоване постійне представництво, так і за її межами. У будь-якому випадку такі витрати не повинні включати будь-які суми, що сплачуються (інакше ніж покриття витрат, що дійсно мали місце) постійним представництвом головному підрозділу підприємства або його іншому підрозділу як роялті, гонорар або інші подібні платежі за користування патентами або іншими правами, або як комісійні за надані особливі послуги чи управління, чи, виключаючи банківські підприємства, як проценти за позичку, надану головним підрозділом підприємства або будь-яким іншим його підрозділом.

4. В міру того, як визначення у Договірній Державі згідно з її законодавством прибутку, що стосується постійного представництва на підставі пропорційного розподілу загальної суми прибутку підприємства його різним підрозділам, є звичайною практикою, ніщо в пункті 2 цієї статті не перешкоджає Договірній Державі визначити оподатковуваний прибуток шляхом такого розподілу, як це може бути звичайною практикою; обраний спосіб розподілу, незважаючи на це, повинен бути таким, що результат буде у відповідності до принципів, що містяться у цій статті.

5. Жодний прибуток не відноситься до постійного представництва на підставі звичайної закупівлі постійним представництвом виробів або товарів для підприємства, постійним представництвом якого воно є.

6. Для цілей попередніх пунктів цієї статті прибуток, що відноситься до постійного представництва, буде визначатися щорічно одним і тим же методом, якщо тільки немає достатньої і вагомої причини для його зміни.

7. Якщо прибуток включає види доходів, які розглядаються окремо в інших статтях цієї Конвенції, положення цих статей не будуть зачіпатися положеннями цієї статті.

Стаття 8 МІЖНАРОДНИЙ ТРАНСПОРТ

1. Прибутки, одержані резидентом Договірної Держави від експлуатації морських і повітряних суден у міжнародних перевезеннях, оподатковуються лише у цій Державі.

2. Для цілей цієї статті прибутки від експлуатації морських або повітряних суден у міжнародних перевезеннях включають:

- a) доходи від оренди порожніх морських або повітряних суден; і
- b) прибутки, одержувані від використання, утримання або здавання в оренду контейнерів (включаючи трейлери і супутнє устаткування для транспортування контейнерів), що використовуються для перевезення товарів чи виробів,

де така оренда або таке використання, залежно від випадку, є побічними стосовно експлуатації морського або повітряного судна у міжнародних перевезеннях.

3. Якщо прибутки, про які йдеться у пунктах 1 і 2 цієї статті, одержані резидентом Договірної Держави від участі у пулі, спільному підприємстві або міжнародному експлуатаційному агентстві, ці прибутки, що приписуються цьому резиденту, оподатковуються тільки в тій Договірній Державі, у якій він є резидентом.

~~4. Кожного разу, коли компанії різних країн домовились би проводити спільний бізнес щодо повітряного транспортування у формі консорціуму, положення пунктів 1 і 2 цієї статті поширюються на ту частину прибутку, яка відповідає участі підприємства у цьому консорціумі, що є резидентом Договірної Держави.~~

Пункт четвертий статті 8 виключено на підставі [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 9 АСОЦІЙОВАНІ ПІДПРИЄМСТВА

1. У разі, коли:

- a) підприємство Договірної Держави прямо або посередньо бере участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства другої Договірної Держави, або
- b) одні й ті ж особи прямо або посередньо беруть участь у керівництві, контролі або капіталі підприємства однієї Договірної Держави і підприємства другої Договірної Держави,

і в кожному випадку між двома підприємствами в їх комерційних і фінансових взаємовідносинах створюються або встановлюються умови, відмінні від тих, які мали б місце між двома незалежними підприємствами, тоді будь-який прибуток, який міг би бути нарахований одному з них, але з причин наявності цих умов не був йому нарахований, може бути включений до прибутку цього підприємства і відповідно оподаткований.

2. У разі, коли одна Договірна Держава включає в прибутки підприємства цієї Держави - і відповідно оподатковує - прибутки, по яких підприємство другої Договірної Держави було оподатковане у цій другій Державі, і прибутки, таким чином включені, є прибутками, які були б нараховані підприємству першої згаданої Держави, якби умови взаємовідносин між двома підприємствами були б умовами, які існують між незалежними підприємствами, тоді ця друга

Держава повинна зробити відповідні поступки в сумі податку, що стягується з цих прибутків. При визначенні такої поправки повинні бути розглянуті інші положення цієї Конвенції, а компетентні органи Договірних Держав можуть проконсультуватися один з одним при необхідності.

Стаття 10 ДИВІДЕНДИ

1. Дивіденди, що сплачуються компанією, яка є резидентом Договірної Держави, резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Однак дивіденди, виплачені компанією, яка є резидентом Договірної Держави, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник дивідендів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати:

а) 5 відсотків загальної суми дивідендів, якщо бенефіціарним власником дивідендів є компанія, яка володіє безпосередньо принаймні 25 відсотками капіталу компанії, що виплачує дивіденди, впродовж періоду, який становить 365 днів, що включає день виплати дивідендів (з метою обчислення цього періоду не беруться до уваги зміни власності, які безпосередньо виникають внаслідок реорганізації підприємства, такої як злиття або реорганізаційне дроблення компанії, яка володіє акціями або яка виплачує дивіденди);

б) 15 відсотків загальної суми дивідендів у всіх інших випадках.

Незважаючи на положення зазначених вище підпунктів а) та б), Договірна Держава, резидентом якої є компанія, надає звільнення від сплати податку на дивіденди, виплачені цією компанією, якщо бенефіціарним власником дивідендів є пенсійний фонд іншої Держави.

Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування цих обмежень.

Цей пункт не стосується оподаткування прибутку компанії, з якого виплачуються дивіденди.

Пункти другий статті 10 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

3. Термін "дивіденди" при використанні у цій статті означає дохід від акцій або інших прав, які не є борговими зобов'язаннями, що дають право на участь у прибутках, а також дохід від інших корпоративних прав, який підлягає такому ж оподаткуванню, як доходи від акцій відповідно до податкового законодавства Держави, резидентом якої є компанія, що розподіляє прибуток.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на дивіденди, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, резидентом якої є компанія, що сплачує дивіденди, через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій другій Договірній Державі незалежні особисті послуги з розташованою в ній постійною базою, і холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції залежно від обставин.

5. У разі, коли компанія, яка є резидентом однієї Договірної Держави, одержує прибуток або доходи з другої Договірної Держави, ця друга Держава може повністю звільнити від податків дивіденди, що сплачуються цією компанією, за винятком, якщо ці дивіденди сплачуються резиденту цієї другої Держави або якщо холдинг, стосовно якого сплачуються дивіденди, дійсно відноситься до постійного представництва або постійної бази,

розташованих у цій другій Державі, і не може піддаватися оподаткуванню нерозподілений прибуток компанії, навіть якщо дивіденди сплачуються або нерозподілений прибуток складається повністю або частково із прибутку чи доходу, що утворюються у цій другій Державі.

Стаття 11 ПРОЦЕНТИ

1. Проценти, що виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі, якщо такий резидент є фактичним власником цих процентів.

2. Однак такі проценти можуть також оподатковуватись у Договірній Державі, в якій вони виникають, і відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник процентів є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 10 відсотків загальної суми процентів. Компетентні органи Договірних Держав за взаємною згодою встановлюють спосіб застосування цього обмеження.

Пункти другий статті 11 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

3. Незважаючи на положення пунктів 1 та 2,

а) проценти, що виникають в Україні, повинні звільнитися від українського податку, якщо ці проценти сплачуються:

(i) Державі Данії, політико-адміністративному підрозділу, місцевому органу влади або встановленій законом організації, яка є власністю або контролюється Державою;

(ii) Національному Банку Данії;

(iii) Індустріальному Фонду для країн, що розвиваються;

(iv) Інвестиційному Фонду для країн Центральної та Східної Європи;

б) проценти, що виникають у Данії, звільняються від датського податку, якщо проценти сплачуються:

(i) Державі Україна, політико-адміністративному підрозділу, місцевому органу влади або встановленій законом організації, яка є власністю або контролюється Державою;

(ii) Національному Банку України;

с) будь-яка інша організація, яка є резидентом Договірної Держави, буде звільнена від податку у другій Договірній Державі стосовно процентів, що сплачуються цій організації та виникають у тій другій Державі, якщо така організація визначена за взаємною домовленістю між компетентними органами обох Держав як така, що подібна до організацій, визначених у підпункті а) (iii)-(iv);

д) проценти, що виникають у Договірній Державі стосовно позики, гарантованої будь-якою із організацій, згаданих або про які йдеться у підпунктах а) або б), і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, будуть оподатковуватись тільки у цій Державі;

е) проценти, що виникають у Договірній Державі, повинні оподатковуватись тільки у другій Договірній Державі, якщо:

(i) одержувачем є резидент цієї другої Держави, і

(ii) одержувачем є підприємство цієї другої Держави і фактичний власник процентів, і

(iii) проценти, що сплачуються стосовно боргових зобов'язань, понесених у зв'язку з продажем у кредит цим підприємством будь-якого промислового, комерційного або наукового обладнання підприємству першої згаданої Держави, за винятком, якщо продаж або заборгованість має місце між асоційованими підприємствами у розумінні статті 9.

4. Термін "проценти" при використанні у цій статті означає доход від боргових вимог будь-якого виду, незалежно від іпотечного забезпечення і незалежно від володіння правом на участь у прибутках боржника, і зокрема, доход від урядових цінних паперів і облігацій чи боргових зобов'язань, включаючи премії та виграші по цих цінних паперах, облігаціях або боргових зобов'язаннях.

5. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо особа, що фактично має право на проценти, яка є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникає доход від процентів, через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованої там постійної бази, і боргова вимога, на підставі якої сплачуються проценти, дійсно відноситься до такого постійного представництва або постійної бази. В такому разі залежно від обставин застосовуються положення статті 7 або статті 14 цієї Конвенції.

6. Вважається, що проценти виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує проценти, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з якими виникла заборгованість, по якій сплачуються проценти, і витрати по сплаті цих процентів несе постійне представництво або постійна база, то вважається, що такі проценти виникають у Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

7. Якщо з причин особливих відносин між платником і особою, яка фактично має право на проценти, або між ними обома і третьою особою, сума процентів, що стосується боргової вимоги, на підставі якої вона сплачується, перевищує суму, яка була б погоджена між платником і особою, яка фактично має право на ці проценти, при відсутності таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. В такому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з належним урахуванням інших положень цієї Конвенції.

8. **[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції]** ~~[Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має відношення до створення або передачі боргового зобов'язання, стосовно якого сплачується процент, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.]~~

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 8 статті 11 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ**
(Положення про тест основної мети)

Незважаючи на будь-які положення [Конвенції], пільга, передбачена [Конвенцією], не надається стосовно виду доходу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Конвенції].

**Стаття 12
РОЯЛТІ**

1. Роялті, які виникають у Договірній Державі і сплачуються резиденту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
2. Однак роялті, що виникають у Договірній Державі, можуть також оподатковуватись у цій Державі відповідно до законодавства цієї Держави, але якщо бенефіціарний власник роялті є резидентом іншої Договірної Держави, податок, що стягується таким чином, не повинен перевищувати 5 відсотків загальної суми платежів.

Пункти другий статті 12 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

3. Термін "роялті" при використанні у цій статті означає платежі будь-якого виду, отримувані як компенсація за використання або право на використання:
 - а) будь-яких авторських прав на твори літератури, мистецтва або науки (включаючи кінематографічні фільми і фільми або плівки для радіо або телебачення), торгової марку, патент, дизайн, модель або план;
 - б) будь-яких авторських прав на секретну формулу або процес або за інформацію (ноу-хау), що стосується промислового, комерційного або наукового досвіду.

Компетентні органи за взаємною згодою встановлять спосіб застосування цих обмежень.

4. Положення пунктів 1 і 2 цієї статті не застосовуються, якщо фактичний власник роялті, який є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі, в якій виникають роялті, через розташоване там постійне представництво, або виконує у цій другій Державі незалежні особисті послуги з розташованою там постійною базою, і ці роялті дійсно пов'язані з цим постійним представництвом чи постійною базою. У такому разі застосовуються положення статей 7 або 14 цієї Конвенції залежно від обставин.
5. Якщо з причин особливих відносин між платником і фактичним власником роялті або між ними обома і будь-якою іншою особою, сума роялті, яка відноситься до використання, права або інформації, на підставі яких вони сплачуються, перевищує суму, яка була б узгоджена між платником і фактичним власником роялті, за відсутністю таких відносин, положення цієї статті застосовуються тільки до останньої згаданої суми. У цьому випадку надмірна частина платежу, як і раніше, підлягає оподаткуванню відповідно до законодавства кожної Договірної Держави з урахуванням інших положень цієї Конвенції.

6. **[ЗАМІНЕНО пунктом 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції]** [Положення цієї статті не застосовуються, якщо головною метою або однією з головних цілей будь-якої особи, що має відношення до утворення або передачі прав, стосовно яких сплачуються роялті, було одержання переваг цієї статті шляхом цього створення або передачі.]

Пункт 1 статті 7 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 6 статті 12 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 7 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПОПЕРЕДЖЕННЯ
ЗЛОВЖИВАНЬ ПОЛОЖЕННЯМИ ДОГОВОРУ
(Положення про тест основної мети)**

Незважаючи на будь-які положення [Конвенції], пільга, передбачена [Конвенцією], не надається стосовно виду доходу, якщо існують підстави зробити висновок, з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин, що одержання цієї пільги було однією з основних цілей будь-яких домовленостей або операцій, які прямо або опосередковано призвели до цієї пільги, якщо не було визначено, що надання цієї пільги за цих обставин буде відповідати цілі і задачі відповідних положень [Конвенції].

7. Вважається, що роялті виникають у Договірній Державі, якщо платником є сама Держава, її політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади або резидент цієї Держави. Якщо, проте, особа, що сплачує роялті, незалежно від того, є вона резидентом Договірної Держави чи ні, має в Договірній Державі постійне представництво або постійну базу, у зв'язку з яким виникло зобов'язання сплачувати роялті і витрати по сплаті несе таке постійне представництво або постійна база, тоді вважається, що роялті виникають у тій Договірній Державі, в якій розташоване постійне представництво або постійна база.

**Стаття 13
ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖУВАННЯ МАЙНА**

1. Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування нерухомого майна, як воно визначено у статті 6 цієї Конвенції і яке розташоване у другій Договірній Державі, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

2. **[ЗАМІНЕНО пунктом 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції]** [Доходи, що одержуються резидентом Договірної Держави від відчужування:

- а) — акцій, інших ніж ті акції, що котируються на визнаній фондовій біржі, які одержують їх вартість або більшу частину вартості прямо або посередньо від нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або
- б) — паїв будь-якої компанії, визначення якої приведено у статті 3, активи якої складаються переважно з нерухомого майна, розташованого в другій Договірній Державі, або з акцій, як вони визначені в підпункті а) вище,

можуть оподатковуватись у цій другій Державі.]

Пункт 4 статті 9 Багатосторонньої Конвенції замінює пункт 2 статті 13 цієї Конвенції:

**СТАТТЯ 9 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ДОХОДИ ВІД ВІДЧУЖЕННЯ
АКЦІЙ АБО ЧАСТКИ УЧАСТІ ОСОБИ, ВАРТІСТЬ ЯКИХ ОДЕРЖУЄТЬСЯ
ЗДЕБІЛЬШОГО З НЕРУХОМОГО МАЙНА**

Для цілей [Конвенції] доходи, одержані резидентом [Договірної Держави] від відчуження акцій або співставних з ними часток у праві власності, таких як участь у партнерстві або трастовій компанії, можуть оподатковуватися в іншій [Договірній Державі], якщо у будь-який час протягом 365 днів, що передують відчуженню, ці акції або співставні з ними частки у праві власності одержали більше 50 відсотків своєї вартості безпосередньо або опосередковано від нерухомого майна (нерухомості), розташованого в цій іншій [Договірній Державі].

3. Доходи від відчужування рухомого майна, що формує частину комерційного майна постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має у другій Договірній Державі, або рухомого майна, яке відноситься до постійної бази, регулярно доступної резиденту однієї Договірної Держави в другій Договірній Державі і яке розташоване в другій Договірній Державі для надання незалежних особистих послуг, включаючи доходи від відчужування такого постійного представництва (окремо чи в сукупності з цілим підприємством) або від такої постійної бази, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.
4. Доходи від відчужування морських або повітряних суден, які експлуатуються в міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави, або рухомого майна, пов'язаного з експлуатацією таких повітряних або морських суден, оподатковуються тільки у цій Договірній Державі.
5. Доходи від відчужування будь-якого майна, іншого ніж те, про яке йдеться у пунктах 1, 2, 3 і 4 цієї статті, оподатковуються тільки у тій Договірній Державі, резидентом якої є особа, що відчужує майно і підлягає оподаткуванню щодо цих доходів у Договірній Державі.
6. ~~Стосовно доходу, який одержується консорціумом повітряного транспорту, положення пункту 4 будуть застосовуватись тільки до тієї частини доходу, яка пропорціонально відповідає участі у цьому консорціумі компанії, яка є резидентом Договірної Держави.~~

Пункт шостий статті 13 виключено на підставі [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

6. Якщо фізична особа, яка є резидентом Договірної Держави, і відразу стала резидентом другої Договірної Держави, вона розглядається першою Договірною Державою як така, що відчужує акції і оподатковується цією Договірною Державою стосовно доходів від таких акцій на дату зміни резиденції, то така фізична особа може надати перевагу бути оподаткованою у другій Договірній Державі за її щорічною декларацією про доходи за рік, у якому відбувалось відчужування, таким чином, так якби вона купувала ці акції на суму, яка дорівнювала продажній ціні акцій у першій згаданій Державі на той момент, коли б ця Держава робила кінцевий підрахунок податку на відчужування майна.

У зв'язку зі змінами, внесеними [Протоколом про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#), пункт сьомий статті 13 вважати пунктом шостим

Стаття 14 НЕЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ

1. Доход, що одержується резидентом Договірної Держави від надання професійних послуг чи іншої діяльності незалежного характеру, оподатковується тільки у цій Державі, якщо він тільки не має постійної бази в іншій Договірній Державі, яка регулярно використовується з метою здійснення своєї діяльності. Якщо він має таку постійну базу, то доход може оподатковуватись у другій Договірній Державі, але тільки в тій частині, що відноситься до цієї постійної бази.

2. Термін "професійні послуги" включає, зокрема, незалежну наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку діяльність, так само, як і незалежну діяльність лікарів, адвокатів, інженерів, архітекторів, стоматологів і бухгалтерів.

Стаття 15 **ЗАЛЕЖНІ ОСОБИСТІ ПОСЛУГИ**

1. З урахуванням положень статей 16, 18, 19 і 20 цієї Конвенції платня, заробітна плата та інші подібні винагороди, одержувані резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, оподатковуються тільки у цій Державі, якщо тільки робота за наймом не здійснюється в другій Договірній Державі. Якщо робота за наймом здійснюється таким чином, отримана винагорода може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1 цієї статті, винагорода, що одержується резидентом однієї Договірної Держави у зв'язку з роботою за наймом, здійснюваною в другій Договірній Державі, оподатковується тільки в першій згаданій Державі, якщо:

- a) одержувач перебуває в другій Договірній Державі протягом періоду або періодів, що не перевищують суму у сукупності 183 днів протягом будь-якого періоду, що становить 12 місяців, який починається або закінчується у відповідному податковому році, і
- b) винагорода сплачується наймачем або від імені наймача, який не є резидентом другої Договірної Держави; і
- c) витрати по сплаті винагород не несуть постійне представництво або постійна база, які наймач має в другій Державі.

3. Незважаючи на попередні положення цієї статті, винагорода, у зв'язку з роботою за наймом, що здійснюється на борту морського або повітряного судна, що експлуатується у міжнародних перевезеннях, може оподатковуватись у Договірній Державі, резидентом якої є підприємство, що експлуатує морське або повітряне судно.

~~4. Якщо резидент Договірної Держави отримує винагороду за роботу за наймом, що виконується на борту повітряного судна, що експлуатується в міжнародних перевезеннях транспортним консорціумом, сформованим компаніями із різних країн, включаючи компанії, що є резидентом цієї Держави, така винагорода буде оподатковуватись тільки у цій Державі.~~

Пункт четвертий статті 15 виключено на підставі [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 16 **ГОНОРАРИ ДИРЕКТОРІВ**

Гонорари директорів або інші винагороди, які одержуються резидентом однієї Договірної Держави як членом ради директорів компанії, яка є резидентом другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись у цій другій Державі.

Стаття 17 **АРТИСТИ І СПОРТСМЕНИ**

1. Незважаючи на положення статей 14 і 15 цієї Конвенції, доход, що одержується резидентом Договірної Держави як працівником мистецтва, таким як артист театру, кіно, радіо

чи телебачення, або музикантом, або як спортсменом від його особистої діяльності, що здійснюється у другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Державі.

2. У разі, якщо доход від особистої діяльності, здійснюваної працівником мистецтва або спортсменом, нараховується не самому працівнику мистецтва чи спортсмену, а іншій особі, цей доход незалежно від положень статей 7, 14 і 15 цієї Конвенції може оподатковуватись у Договірній Державі, в якій здійснюється діяльність працівника мистецтва чи спортсмена.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2 цієї статті, доход, вказаний у цій статті, буде звільнено від оподаткування у тій Договірній Державі, в якій діяльність артиста або спортсмена здійснюється, якщо ця діяльність суттєвою мірою фінансується за рахунок суспільних фондів тієї Держави та другої Держави, або якщо ця діяльність виконується на підставі угоди про культурне співробітництво, укладеної між Договірними Державами.

Стаття 18 ПЕНСІЇ

1. Згідно з положеннями пункту 2 статті 19 цієї Конвенції пенсії та інші подібні винагороди, що виплачуються резиденту Договірної Держави з огляду на минулу роботу, та будь-яка рента, що виплачується резиденту Договірної Держави з огляду на минулу роботу, повинні оподатковуватись лише у цій Державі.

2. Незважаючи на положення пункту 1, винагороди, отримувані фізичною особою, що є резидентом Договірної Держави і які сплачуються за державним пенсійним забезпеченням згідно з положеннями системи соціального захисту другої Договірної Держави, можуть оподатковуватись тільки у другій Державі.

3. У разі, якщо фізична особа, що була резидентом Договірної Держави і стала резидентом другої Договірної Держави, положення пункту 1 цієї статті або статті 21 не зачіпає право першої згаданої Держави в межах дії її національного законодавства оподатковувати пенсії, ренти або інші подібні винагороди такій фізичній особі з цієї Держави.

4. Термін "рента" означає зазначену суму, що періодично виплачується фізичній особі у зазначені терміни протягом строку життя чи протягом указанного або установленого періоду часу згідно із зобов'язаннями здійснювати платежі в обмін на адекватну та повну компенсацію у грошовій чи іншій формі.

Стаття 19 ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

1. а) Винагорода, інша ніж пенсія, що сплачується Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом або місцевим органом влади фізичній особі за службу, здійснювану для цієї Держави, або її політико-адміністративного підрозділу, або місцевого органу влади, оподатковується тільки у цій Державі.

б) Незважаючи на положення підпункту а) цього пункту така винагорода оподатковується тільки в другій Договірній Державі, якщо служба здійснюється у цій Державі і фізична особа є резидентом цієї Держави, яка:

(і) є громадянином цієї Держави; або

(ii) не стала резидентом цієї Держави тільки з метою здійснення служби.

2. а) Будь-яка пенсія, що виплачується безпосередньо або з фондів, створених Договірною Державою або політико-адміністративним підрозділом чи місцевим органом влади фізичній особі у зв'язку з послугами, наданими цій Державі або її

політико-адміністративному підрозділу чи місцевому органу влади, підлягає оподаткуванню тільки у цій Державі.

б) Незважаючи на положення підпункту а), подібна пенсія повинна оподатковуватись лише в другій Договірній Державі, якщо фізична особа є резидентом та громадянином цієї Держави.

3. Положення статей 15, 16 та 18 цієї Конвенції застосовуються до винагород та пенсій стосовно послуг, що здійснюються у зв'язку з комерційною діяльністю, що проводиться Договірною Державою або її політико-адміністративним підрозділом, або місцевим органом влади.

Стаття 20

СТУДЕНТИ

1. Виплати, які одержує з метою підтримки, навчання чи підготовки студент або стажувальник, який є або був безпосередньо перед відвідуванням Договірної Держави резидентом другої Договірної Держави і який перебуває у першій згаданій Державі виключно з метою навчання чи професійної підготовки, не повинні оподатковуватись у цій Державі за умови, що такі виплати виникають з джерел за межами цієї Держави.

2. Щодо грантів, стипендій та винагород від роботи за наймом, не охоплених пунктом 1, студент чи стажер, зазначений у пункті 1, також має право під час такої освіти чи навчання на ті самі звільнення, знижку чи зменшення стосовно податків, які надаються резидентам Договірної Держави, яку він відвідує.

Пункти другий статті 20 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 21

ІНШІ ДОХОДИ

1. Види доходу резидента Договірної Держави, де б вони не виникали, які не згадані в попередніх статтях цієї Конвенції, підлягають оподаткуванню лише у цій Державі.

2. Положення пункту 1 цієї статті не застосовуються до доходу, іншого ніж доход від нерухомого майна, визначеного в пункті 2 статті 6 цієї Конвенції, якщо одержувач такого доходу є резидентом однієї Договірної Держави, здійснює комерційну діяльність у другій Договірній Державі через розташоване в ній постійне представництво або надає у цій Державі незалежні особисті послуги через розташовану там постійну базу, і право або майно, у зв'язку з яким одержано доход, дійсно пов'язані з таким постійним представництвом або постійною базою. У такому випадку застосовуються положення статті 7 або статті 14 залежно від обставин.

Стаття 22

МАЙНО

~~1. — Майно, представлене нерухомим майном, про яке йдеться у статті 6 цієї Конвенції, що є власністю резидента Договірної Держави і розташоване в другій Договірній Державі, може оподатковуватись у цій другій Договірній Державі.~~

~~2. — Майно, представлене рухомим майном, що є частиною комерційного майна постійного представництва, яке підприємство Договірної Держави має в другій Договірній Державі, або представлене рухомим майном, пов'язаним з постійною базою, доступною резиденту однієї~~

~~Договірної Держави в другій Договірній Державі з метою надання незалежних особистих послуг, може оподатковуватись у цій другій Державі.~~

~~3. — Майно, представлене морськими та повітряними судами, що експлуатуються у міжнародних перевезеннях підприємством Договірної Держави та рухомим майном, що відноситься до експлуатації таких морських та повітряних суден, оподатковується тільки у цій Договірній Державі.~~

~~4. — Всі інші елементи майна резидента Договірної Держави оподатковуються тільки у цій Державі.~~

~~5. — Стосовно майна, яке належить повітряному транспортному консорціуму, сформованому компаніями із різних країн, положення пункту 3 будуть застосовуватись тільки до тієї частини майна, яка пропорційно відповідає участі у цьому консорціумі компанії, яка є резидентом Договірної Держави.~~

Статтю 22 виключено на підставі [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 23

ДІЯЛЬНІСТЬ, ПОВ'ЯЗАНА З ПОПЕРЕДНІМ ДОСЛІДЖЕННЯМ, ЕКСПЛУАТАЦІЄЮ АБО ВИДОБУТКОМ ВУГЛЕВОДНЮ ТА ІНШИХ ПРИРОДНИХ РЕСУРСІВ

1. Незважаючи на положення статей 5 і 14, особа, що є резидентом Договірної Держави і керує діяльністю, пов'язаною з попереднім дослідженням, експлуатацією або видобутком вуглеводню та інших природних ресурсів, що містяться у другій Договірній Державі, буде розглядатись як така, що керує стосовно цих видів діяльності комерційною діяльністю у цій другій Договірній Державі через постійне представництво або постійну базу, що розташована у ній.

2. Положення пункту 1 не будуть застосовуватись, якщо ці види діяльності здійснюються протягом періоду або періодів, які не перевищують у середньому 30 днів протягом будь-якого 12-місячного періоду. Однак, виходячи з цілей цього пункту, діяльність, що здійснюється підприємством, яке зв'язане з іншим підприємством у межах значення статті 9, буде розглядатись як така, що здійснюється підприємством, з яким воно пов'язане, якщо ця діяльність, що розглядається, в основному аналогічна тій, яку здійснює останнє згадане підприємство.

3. Незважаючи на положення пунктів 1 і 2, діяльність, що стосується обладнання для буріння, яка виконується на відстані від берега, утворює постійне представництво тільки у тому разі, якщо така діяльність триває протягом періоду або періодів, що перевищують у середньому 6 місяців протягом будь-якого 12-місячного періоду. Проте, виходячи із цілей цього пункту, діяльність, здійснювана підприємством, пов'язаним з другим підприємством в межах значення статті 9, буде розглядатись як така, що здійснюється підприємством, з яким воно пов'язано, якщо ця діяльність, що розглядається, в основному аналогічна тій, яка виконується останнім згаданим підприємством.

4. Незважаючи на положення статті 13, доходи від відчужування майна бурової установки, що використовується для діяльності, згаданої у пункті 3, які розглядаються як такі, що одержуються резидентом Договірної Держави, якщо діяльність по бурінню перестав підлягати оподаткуванню у другій Договірній Державі, то вони будуть звільнені від оподаткування у цій другій Державі за умови, що припинення діяльності по бурінню не буде здійснено у зв'язку з продажем майна бурової установки. Для цілей цього пункту термін "доходи від відчужування майна" означає суму, ринкова вартість якої на момент переводу перевищує остаточну вартість на той момент як таку, що зросла у результаті амортизації.

Стаття 24 УСУНЕННЯ ПОДВІЙНОГО ОПОДАТКУВАННЯ

Подвійне оподаткування усувається таким чином:

1. В Україні:
 - а) якщо резидент України одержує дохід, який згідно з положеннями цієї Конвенції може оподатковуватися у Данії, Україна дозволить вирахувати з податку на доходи цього резидента суму, що дорівнює податку на доходи, сплаченому в Данії;
 - б) такі вирахування однак не повинні перевищувати тієї частини податку на доходи, обчисленої до надання вирахування, яка стосується доходу, що може оподатковуватися у Данії;
 - с) якщо відповідно до будь-якого положення цієї Конвенції дохід, одержаний резидентом України, звільнено від оподаткування в Україні, Україна може, однак, під час нарахування суми податку на решту доходу такого резидента взяти до уваги звільнений від оподаткування дохід.
2. У Данії:
 - а) з урахуванням положень підпункту с), якщо резидент Данії одержує дохід, який згідно з положеннями цієї Конвенції може оподатковуватися в Україні (за винятком випадків, коли ці положення дозволяють оподаткування виключно Україною, оскільки дохід є також доходом, який отримує резидент України), Данія дозволить вирахувати з податку на доходи цього резидента суму, що дорівнює податку на доходи, сплаченому в Україні;
 - б) такі вирахування однак не повинні перевищувати тієї частини податку на доходи, обчисленої до надання вирахування, яка стосується доходу, що може оподатковуватися в Україні;
 - с) якщо резидент Данії отримує дохід, який відповідно до положень цієї Конвенції підлягає оподаткуванню лише в Україні, Данія може включити цей дохід до бази оподаткування, але дозволить вирахувати з податку на доходи ту частину податку на доходи, яка стосується доходу, отриманого з України.

Стаття 24 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 25 НЕДИСКРИМІНАЦІЯ

1. Громадяни Договірної Держави не повинні підлягати у другій Договірній Державі будь-якому оподаткуванню чи будь-яким вимогам, пов'язаним з ними, які відрізняються чи є більш обтяжливими ніж оподаткування та відповідні вимоги, яким підлягають чи можуть підлягати громадяни цієї іншої Держави за тих же самих обставин. Це положення, незважаючи на положення статті 1 цієї Конвенції, повинно також застосовуватись до фізичних осіб, які не є резидентами однієї або обох Договірних Держав.
2. Особи без громадянства, які є резидентами Договірної Держави, не можуть піддаватися в жодній з Договірних Держав будь-якому оподаткуванню або пов'язаному з ним зобов'язанню, іншому або більш обтяжливому, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким громадяни Держави, що належать до них, піддаються або можуть піддаватися за тих же умов.
3. Оподаткування постійного представництва, яке підприємство однієї Договірної Держави має в другій Договірній Державі, не повинно бути менш сприятливим у цій другій

Державі, ніж оподаткування підприємств цієї другої Держави, які виконують таку ж саму діяльність.

4. За винятком випадків, коли застосовуються положення пункту 1 статті 9, пункту 7 статті 11 чи пункту 5 статті 12, проценти, роялті та інші виплати, що виплачуються підприємством Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави, повинні з метою визначення оподатковуваних прибутків подібного підприємства вираховуватись за тих же умов, що мають місце, коли вони виплачуються резиденту першої згаданої Держави. Так само будь-які борги підприємства Договірної Держави резиденту другої Договірної Держави повинні, з метою визначення оподаткованого майна подібного підприємства, вираховуватись за тих же умов, якби вони були надані резиденту першої згаданої Держави.

5. Підприємства Договірної Держави, майно яких повністю або частково належить або контролюється прямо чи посередньо одним або кількома резидентами другої Договірної Держави, не повинні піддаватися в першій згаданій Державі будь-якому оподаткуванню або будь-яким зобов'язанням, пов'язаним з ним, іншим або більш обтяжливим, ніж оподаткування і пов'язані з ним зобов'язання, яким підлягають або можуть підлягати інші подібні підприємства першої Договірної Держави.

6. Жодні положення цієї статті не будуть мати тлумачення як зобов'язання будь-якої з Договірних Держав надавати особі, що не є резидентом цієї Держави, будь-яких персональних звільнень, пільг і вирахувань для податкових цілей, які надаються особам, що є резидентами на підставі критеріїв, не передбачених загальним податковим законодавством.

7. Положення цієї статті поширюються на податки, які розглядаються цією Конвенцією.

Стаття 26 ВЗАЄМОУЗГОДЖУВАЛЬНА ПРОЦЕДУРА

1. ~~Перше речення пункту 1 статті 26 цієї Конвенції ЗАМІНЕНО першим реченням пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції] [Якщо резидент Договірної Держави вважає, що в результаті дій однієї чи обох Договірних Держав він піддається чи піддаватиметься оподаткуванню, яке не відповідає положенням цієї Конвенції, він може незалежно від засобів правового захисту, передбачених національним законодавством цих Держав, подати свою справу до компетентного органу однієї з Договірних Держав.]~~

Перше речення пункту 1 статті 16 Багатосторонньої Конвенції замінює перше речення пункту 1 статті 26 цієї Конвенції:

СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

Якщо особа вважає, що дії однієї або обох [Договірних Держав] призводять або призведуть до того, що для цієї особи оподаткування не буде відповідати положенням [цієї Конвенції], ця особа може, незалежно від засобів судового захисту, передбачених національним законодавством цих [Договірних Держав], подати заяву до компетентного органу будь-якої з [Договірних Держав].

Перше речення пункту першого статті 26 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Ця заява повинна бути представлена протягом трьох років з моменту першого повідомлення про дії, що призводять до оподаткування, що не відповідає положенням цієї Конвенції.

2. Компетентний орган прагнучиме, якщо він вважатиме заяву обґрунтованою і якщо він сам не зможе дійти до задовільного рішення, вирішити питання за взаємною згодою з компетентними органами другої Договірної Держави з метою уникнення оподаткування, яке не відповідає цій Конвенції. Будь-яка досягнута домовленість повинна виконуватись незалежно від будь-яких обмежень часу, передбачених національними законодавствами Договірних Держав.

3. Компетентні органи Договірних Держав прагнутимуть вирішувати за взаємною згодою будь-які складні або сумнівні питання, що виникають при тлумаченні або застосуванні цієї Конвенції.

Друге речення пункту 3 статті 16 Багатосторонньої Конвенції застосовується до цієї Конвенції:

СТАТТЯ 16 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРОЦЕДУРА ВЗАЄМНОГО УЗГОДЖЕННЯ

Вони можуть також проводити спільні консультації стосовно усунення подвійного оподаткування у випадках, не передбачених [Конвенцією].

4. Компетентні органи Договірних Держав можуть вступати в прямі контакти один з одним з метою досягнення згоди в розумінні попередніх пунктів.

Стаття 27 ОБМІН ІНФОРМАЦІЄЮ

1. Компетентні органи Договірних Держав обмінюються інформацією, яка є очікувано значимою для виконання положень цієї Конвенції або адміністрування чи виконання національних законів, стосовно податків будь-якого виду та визначення, які стягуються від імені Договірних Держав або їх політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування, згідно з такими законами, не суперечить цій Конвенції. Обмін інформацією не обмежується статтями 1 та 2.

2. Будь-яка інформація, отримана Договірною Державою відповідно до пункту 1, вважається конфіденційною так само, як і інформація, отримана відповідно до національного законодавства цієї Держави, та може розкриватися тільки особам або органам влади (у тому числі судам і адміністративним органам), які займаються нарахуванням або збором, примусовим стягненням податків, зазначених у пункті 1, або судовим розслідуванням, або розглядом апеляцій стосовно таких податків, або наглядом за вищенаведеним. Такі особи або органи використовують інформацію тільки для цих цілей. Вони можуть розкривати інформацію під час відкритого судового засідання або в тексті судових рішень. Незважаючи на вищевикладене, інформація, отримана Договірною Державою, може використовуватись для інших цілей, якщо така інформація може використовуватись для таких інших цілей відповідно до законодавств обох Держав, і якщо компетентний орган Держави, яка надає інформацію, дав дозвіл на таке використання.

3. У жодному разі положення пунктів 1 та 2 не слід тлумачити як такі, що покладають на Договірні Держави зобов'язання:

- a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці однієї або іншої Договірної Держави;
- b) надавати інформацію, яку неможливо одержати за законодавством або в межах звичайного процесу адміністрування в одній або іншій Договірній Державі;

с) надавати інформацію, яка розкриватиме будь-яку торговельну, підприємницьку, промислову, комерційну або професійну таємницю або торговельний процес, або інформацію, розкриття якої суперечило б інтересам державної політики (*ordre public*).

4. Якщо інформація запитується Договірною Державою відповідно до цієї статті, інша Договірна Держава для отримання інформації, стосовно якої здійснено запит, повинна застосувати всі свої заходи зі збору інформації, навіть, якщо ця інша Держава може не потребувати такої інформації для своїх власних податкових цілей. На зобов'язання, викладене у попередньому реченні, поширюються обмеження, зазначені у пункті 3, але у жодному разі такі обмеження не можуть тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовити у наданні інформації виключно на підставі того, що вона не має національного інтересу щодо такої інформації.

5. У жодному разі положення пункту 3 не повинні тлумачитися як такі, що дозволяють Договірній Державі відмовляти у наданні інформації виключно на підставі того, що інформація належить банку, іншій фінансовій установі, призначеній особі (номінальному власнику) або особі, що діє як агент або фідуціар, або тому, що вона стосується майнових часток в особі.

Стаття 27 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 28

ДОПОМОГА У СТЯГНЕННІ ПОДАТКІВ

1. Договірні Держави погоджуються надавати одна одній допомогу у стягненні податкових вимог. Ця допомога не обмежується статтями 1 та 2. Компетентні органи Договірних Держав можуть за взаємною згодою встановлювати порядок застосування цієї статті.

2. Термін «податкова вимога», який використовується у цій статті, означає суму вимоги стосовно податків будь-якого виду та визначення, що стягуються від імені Договірних Держав або їх політико-адміністративних підрозділів, або місцевих органів влади тією мірою, якою оподаткування не суперечить цій Конвенції або будь-якому іншому акту, сторонами якого є Договірні Держави, а також відсотки, адміністративні штрафи та витрати на стягнення або на забезпечення сплати податків, що стосуються такої суми.

3. Якщо податкова вимога Договірної Держави підлягає виконанню відповідно до законодавства цієї Держави, і боржником за нею є особа, яка в той час не може за законами цієї Держави запобігти її стягненню, така податкова вимога за запитом компетентного органу цієї Держави повинна прийматися для цілей стягнення компетентним органом іншої Договірної Держави. Така податкова вимога повинна стягуватись цією іншою Державою відповідно до положень її законодавства, які стосуються примусового стягнення та справляння її власних податків, так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави.

4. Якщо податкова вимога Договірної Держави є вимогою, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може згідно зі своїм законодавством вжити заходів щодо забезпечення сплати податків, така податкова вимога за запитом компетентного органу цієї Держави повинна прийматися компетентним органом іншої Договірної Держави для здійснення заходів щодо забезпечення сплати податків. Ця інша Держава повинна вжити заходів щодо забезпечення сплати податків стосовно такої податкової вимоги відповідно до положень свого законодавства так, ніби ця податкова вимога є податковою вимогою цієї іншої Держави, навіть, якщо на момент, коли такі заходи здійснюються, податкова вимога не підлягає примусовому стягненню у першій згаданій Державі, або боржником за нею є особа, яка має право запобігти її стягненню.

5. Незважаючи на положення пунктів 3 та 4, на податкову вимогу, прийняту Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, у цій Державі не поширюються часові обмеження, або їй не може надаватися ніякий пріоритет, що може застосовуватися до податкової вимоги відповідно до законодавства цієї Держави, зважаючи на її природу як таку. Також податковій вимозі, прийнятій Договірною Державою для цілей пунктів 3 або 4, не може надаватися в цій Державі ніякий пріоритет, який застосовується до такої податкової вимоги відповідно до законодавства іншої Договірної Держави.

6. Факт наявності, чинності або сума податкової вимоги Договірної Держави не може бути предметом розгляду в судах або адміністративних органах іншої Договірної Держави.

7. Якщо у будь-який момент після здійснення запиту Договірною Державою згідно з пунктами 3 або 4 та до того, як інша Договірна Держава стягнула та переказала відповідну суму податкової вимоги першій згаданій Державі, зазначена податкова вимога перестає бути:

a) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 3 податковою вимогою першої згаданої Держави, яка підлягає примусовому стягненню згідно із законодавством цієї Держави, та боржником за якою є особа, яка в цей момент не може, відповідно до законодавства цієї Держави, запобігти її стягненню, або

b) у разі здійснення запиту відповідно до пункту 4 податковою вимогою першої згаданої Держави, щодо якої ця Держава для забезпечення її стягнення може відповідно до свого законодавства вжити заходів щодо забезпечення сплати податків, компетентний орган першої згаданої Держави повинен негайно повідомити компетентному органу іншої Держави про такий факт, і на розсуд іншої Держави перша згадана Держава повинна призупинити або відкликати свій запит.

8. У жодному разі положення цієї статті не повинні тлумачитись як такі, що накладають на Договірну Державу зобов'язання:

a) здійснювати адміністративні заходи, що суперечать законодавству та адміністративній практиці цієї або іншої Договірної Держави;

b) здійснювати заходи, що суперечать державній політиці (*ordre public*);

c) надавати допомогу, якщо інша Договірна Держава не вжила всіх прийнятних та передбачених законодавством або адміністративною практикою заходів для, залежно від обставин, стягнення або забезпечення сплати податків;

d) надавати допомогу в тих випадках, коли адміністративні витрати для цієї Держави явно непропорційні вигоді, яку має отримати інша Договірна Держава.

Стаття 28 у редакції [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Стаття 29

ЧЛЕНИ ДИПЛОМАТИЧНИХ АБО ПОСТІЙНИХ МІСІЙ ТА КОНСУЛЬСЬКІ ПОСТИ

Ніщо у цій Конвенції не повинно впливати на фінансові привілеї членів дипломатичних або постійних місій або консульських постів згідно із загальними правилами міжнародного права чи згідно із положеннями спеціальних угод.

Стаття 30

ТЕРИТОРІАЛЬНЕ ПОШИРЕННЯ

Ця Конвенція може бути поширена, в цілому чи з деякими необхідними змінами, на будь-яку частину території Договірної Держави, яку специфічно виключено з галузі застосування

Конвенції, або на будь-яку Державу чи територію, за міжнародні відносини яких відповідає Держава, що стягує податки, значною мірою подібні по типу до тих, на які поширюється Конвенція. Будь-яке таке поширення вступає у чинність у той день і підлягає таким змінам і умовам, включаючи умови припинення дії, як це буде вказано і узгоджено між Договірними Державами у нотах, якими вони обмінюються по дипломатичних каналах або будь-яким іншим чином відповідно до своїх конституційних процедур.

Стаття 30А ПРАВО НА ОТРИМАННЯ ВИГІД

1. Незважаючи на інші положення цієї Конвенції, вигоди, передбачені цією Конвенцією, не надаються стосовно певного виду доходу, якщо з урахуванням усіх відповідних фактів та обставин можна дійти обґрунтованого висновку, що отримання такої вигоди було однією з головних цілей будь-якої угоди чи операції, що безпосередньо або опосередковано створила підстави для такої вигоди, якщо не встановлено, що надання такої вигоди за таких обставин узгоджується з метою та цілями відповідних положень цієї Конвенції.

2. Якщо особі відповідно до пункту 1 відмовлено в наданні вигоди, передбаченої цією Конвенцією, компетентний орган Договірної Держави, який в іншому випадку надав би цю вигоду, тим не менш, повинен вважати цю особу як таку, що має право на отримання цієї вигоди або інших вигід стосовно певного виду доходу, якщо такий компетентний орган за запитом цієї особи та після розгляду відповідних фактів та обставин робить висновок, що такі вигоди були б надані цій особі за відсутності угоди або операції, зазначеної у пункті 1.

3. Компетентний орган Договірної Держави, до якого зроблено запит резидентом іншої Договірної Держави, повинен проконсультуватися з компетентним органом цієї іншої Договірної Держави, перш ніж відмовити у запиті.

Статтю 30А додано на підставі [Протоколу про внесення змін до Конвенції від 02.02.2021](#)

Пункти 1-3 статті 10 Багатосторонньої Конвенції застосовуються та замінюють положення цієї Конвенції:

СТАТТЯ 10 БАГАТОСТОРОННЬОЇ КОНВЕНЦІЇ – ПРАВИЛО ПРОТИДІЇ ЗЛОВЖИВАНЬ ПОСТІЙНИМИ ПРЕДСТАВНИЦТВАМИ, РОЗТАШОВАНИМИ В ТРЕТІХ ЮРИСДИКЦІЯХ

Пункт 1 статті 10 Багатосторонньої Конвенції

Якщо:

- a) підприємство [Договірної Держави] одержує дохід з іншої [Договірної Держави], а перша [Договірна Держава] розглядає такий дохід як такий, що стосується постійного представництва підприємства, яке розташоване в третій юрисдикції;
- b) прибуток, який стосується такого постійного представництва, звільняється від оподаткування в першій згаданій [Договірній Державі],

пільги, передбачені [Конвенцією], не застосовуються до будь-якого виду доходу, для якого податок в третій юрисдикції є меншим за 60 відсотків від податку, який був би стягнений в першій згаданій [Договірній Державі] з такого виду доходу, якщо б таке постійне представництво було розташоване в першій згаданій [Договірній Державі]. У такому випадку будь-який дохід, до якого застосовуються положення цієї статті, залишається таким, що оподатковується згідно з національним законодавством іншої [Договірної Держави], незалежно від будь-яких інших положень [Конвенції].

Пункт 2 статті 10 Багатосторонньої Конвенції

Пункт 1 [статті 10 Багатосторонньої Конвенції] не застосовується, якщо дохід, одержаний з іншої [Договірної Держави], зазначеної у пункті 1 [статті 10 Багатосторонньої Конвенції], одержаний у зв'язку з або пов'язаний з активним здійсненням комерційної діяльності через постійне представництво (крім комерційної діяльності, пов'язаної із здійсненням, управлінням або простим володінням інвестиціями на власному рахунку підприємства, якщо цією діяльністю не є банківська, страхова діяльність або фондові операції, що здійснюються банком, страховою компанією або зареєстрованим дилером цінних паперів відповідно).

Пункт 3 статті 10 Багатосторонньої Конвенції

Якщо у наданні пільг, передбачених [Конвенцією], відмовлено відповідно до пункту 1 [статті 10 Багатосторонньої Конвенції] щодо виду доходу, одержаного резидентом [Договірної Держави], компетентний орган іншої [Договірної Держави] може, незважаючи на це, надати ці пільги щодо такого виду доходу, якщо у відповідь на запит цього резидента, такий компетентний орган визначає, що надання зазначених пільг є виправданим з тих причин, що такий резидент не відповідає вимогам пунктів 1 і 2 [статті 10 Багатосторонньої Конвенції]. Компетентний орган [Договірної Держави], до якого резидентом іншої [Договірної Держави] було направлено запит, про який йдеться у попередньому реченні, проводить консультації з компетентним органом цієї іншої [Договірної Держави] перед тим, як задовольнити або відмовити у виконанні запиту.

Стаття 31 НАБУТТЯ ЧИННОСТІ

1. Кожна з Договірних Держав повідомить одна одну по дипломатичних каналах про завершення необхідної відповідно до внутрішнього законодавства процедури набуття чинності цієї Конвенцією. Ця Конвенція набуває чинності у день останнього такого повідомлення, і її положення будуть застосовуватись:

- a) в Україні:
 - (i) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем вступу Конвенції у чинність;
 - (ii) стосовно податків на прибуток підприємств для будь-якого періоду оподаткування, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком вступу Конвенції у чинність;
 - (iii) стосовно прибуткового податку з громадян, незалежно від того, є вони резидентами або нерезидентами, для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем вступу Конвенції у чинність;
- b) в Данії:
 - (i) стосовно утримування податків у джерела на доход, отримуваний на або після 1 січня календарного року, наступного за роком вступу Конвенції у чинність;
 - (ii) стосовно інших податків на доход і майно, які підлягають оподаткуванню для будь-якого податкового року, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком вступу Конвенції у чинність.

2. Стосовно відносин між Королівством Данії і Україною Конвенція між Урядом Королівства Данії і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік про уникнення подвійного оподаткування стосовно податків на доход і на майно, підписана в Москві 21 жовтня 1986 року, завершує чинність при набутті чинності цією Конвенцією. Однак положення Конвенції продовжують діяти для податкових років і періодів, що закінчуються до того часу, коли положення цієї Конвенції набувають чинності.

3. З дня набуття цією Конвенцією чинності всі положення, що стосуються оподаткування доходу і майна фізичних і юридичних осіб у наступних Конвенціях і дипломатичних нотах припиняють свою дію у стосунках між Україною і Королівством Данії:

а) Конвенція між Урядом Королівства Данії і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік про міжнародний дорожній транспорт, підписана 3 грудня 1971 р.;

б) Протокол, підписаний 9 лютого 1971 р. стосовно взаємного звільнення від оподаткування компаній, які займаються повітряними перевезеннями, і їх співробітників, складений у зв'язку з Конвенцією між Урядом Королівства Данії і Урядом Союзу Радянських Соціалістичних Республік стосовно повітряних перевезень, підписаною 31 березня 1956 р.;

с) Вербальні ноти від 21 березня 1960 р. і 10 травня 1960 р., якими обмінялись Посольство Союзу Радянських Соціалістичних Республік в Копенгагені і Міністерство закордонних справ Данії про оподаткування фізичних осіб, які працюють на окремих підприємствах, установах і організаціях.

Стаття 32 ЗАВЕРШЕННЯ ЧИННОСТІ

Ця Конвенція залишається чинною до її припинення однією з Договірних Держав. Кожна Держава може припинити дію Конвенції через дипломатичні канали, направляючи повідомлення про припинення не менше ніж за шість місяців до кінця будь-якого календарного року, після закінчення періоду у п'ять років з дня набуття Конвенцією чинності. У такому випадку Конвенція повинна втратити чинність для оподатковуваних років та періодів, що починаються після кінця календарного року, в якому було зроблено повідомлення про припинення дії Конвенції.

У такому випадку чинність Конвенції буде припинено:

а) в Україні:

(і) стосовно податків на дивіденди, проценти або роялті для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення;

(ii) стосовно податків на прибуток підприємств для будь-якого періоду оподаткування, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;

(iii) стосовно прибуткового податку з громадян, незалежно від того, є вони резидентами або нерезидентами, для будь-яких платежів, зроблених на шістдесятій або після шістдесяти днів, наступних за днем подачі повідомлення.

б) в Данії:

(і) стосовно утримування податків у джерела на доход, отримуваний на або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення;

(ii) стосовно інших податків на доход і майно, які підлягають оподаткуванню для будь-якого податкового року, що починається з або після 1 січня календарного року, наступного за роком подачі повідомлення.

На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на це уповноважені, підписали цю Конвенцію.

Укладено у двох примірниках 5 березня 1996 року українською, датською та англійською мовами, причому всі три тексти однаковою мірою автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації між українським та датським текстами, перевага надається англійському тексту.

За Уряд України
(підпис)

За Уряд Королівства Данії
(підпис)

Протокол

~~Під час підписання Конвенції про уникнення подвійного оподаткування та попередження податкових ухилень стосовно податків на дохід і майно, що була укладена цього дня між Урядом України і Урядом Королівства Данії, ті, що нижче підписалися, домовились про те, що наступні положення повинні становити невід'ємну частину Конвенції.~~

~~1. — Стосовно підпункту а) ii) пункту 3 статті 2~~

~~Слід розуміти, що український прибутковий податок з громадян застосовується до громадян України, іноземних громадян та осіб без громадянства, незалежно від того, є вони резидентами чи нерезидентами України.~~

~~2. — Стосовно пункту 1 статті 4~~

~~Слід розуміти, що термін "резидент Договірної Держави" також включає саму Договірну Державу, політико-адміністративний підрозділ, місцеві органи влади та неприбуткові організації.~~

~~3. — Стосовно статті 24~~

~~Положення про оподаткування майна у цій Конвенції, включаючи положення стосовно уникнення подвійного оподаткування, стосовно майна у статті 23 цієї Конвенції будуть діяти тільки тоді, коли Україна буде справляти податок на майно і після консультації компетентних органів.~~

~~На засвідчення чого ті, що нижче підписалися, відповідним чином на це уповноважені, підписали цей Протокол.~~

~~Укладено у двох примірниках 5 березня 1996 року українською, датською та англійською мовами, причому всі три тексти однаковою мірою автентичні. У разі розбіжностей в інтерпретації між датським та українським текстами, перевага надається англійському тексту.~~

**За Уряд України
(підпис)**

**За Уряд Королівства Данії
(підпис)**

*Протокол до Конвенції виключено на підставі
[Протоколу про внесення змін до Конвенції від
02.02.2021](#)*